

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 170

Hai chữ “*Phật hạnh*” này vô cùng quan trọng. Trong phẩm thứ hai mươi của bản Kinh này đã nói: “*Trần lao cấu tập, tự nhiên bất khởi*”, đây chính là Phật hạnh. “*Trần lao*” là gì? “*Trần*” là thí dụ cho ô nhiễm. Hiện tại chúng ta sống ở trong không gian, kiến trúc có hoàn thiện hơn, ô nhiễm đối với vi trần thì vẫn cứ không thể tránh khỏi. Bàn một ngày không lau, bạn tỉ mỉ sờ qua, nó vẫn có bụi, ba ngày không lau thì nhìn thấy rất rõ ràng. Cho nên trần là biểu thị ý nghĩa của ô nhiễm. Cái gì ô nhiễm? Tâm tánh của chúng ta bị ô nhiễm. Tâm tánh của chúng ta vốn dĩ là thanh tịnh, vốn dĩ là chân thành, vốn dĩ là bình đẳng, hiện tại vì sao toàn bộ đều mất hết rồi? Bị sáu trần ô nhiễm. Sáu trần này là “*sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp*”, bị những thứ này ô nhiễm rồi. Tâm thanh tịnh được đại tự tại, được đại hoan hỷ, thường sanh tâm hoan hỷ, thế nhưng sau khi tâm tánh bị ô nhiễm thì tâm thanh tịnh này mất đi. Sanh ra là gì? Sanh ra là tình. Khi không bị ô nhiễm sanh ra là trí. Cho nên bạn phải nên biết, trí và tình là một sự việc, nhưng tác dụng thì không như nhau. Trí và tình, nói về thể thì chỉ là một, nhưng tướng thì không như nhau, tác dụng khác biệt thì quá lớn. Phía sau tình là lao, người hiện tại gọi là rất mệt. Trí thì không mệt, trí là vô cùng nhẹ nhàng. Người có tình càng nặng thì càng khổ sở, lao nhọc cả đời, không chỉ cả đời còn đến đời sau, đời đời kiếp kiếp sống ở trong lao nhọc, không cách gì siêu việt sáu cõi luân hồi.

Trong nhân tố chủ yếu hình thành sáu cõi luân hồi, nhân tố thứ nhất là tình chấp. Bạn có tình chấp thì bạn không thể ra khỏi sáu cõi luân hồi. Vậy nếu người không có tình thì sao? Bạn nói không có tình, dường như ai cũng không muốn nghe lời này, con người nếu biến thành vô tình, thì con người này rất tàn khốc, vậy thì không phải. Làm thế nào đem tình chuyển biến thành trí? Phật pháp không phải dạy bạn đem tình đoạn dứt đi, tình đoạn dứt đi thì trí cũng không còn. Vì sao vậy? Tình và trí là một thể, không thể đoạn. Vậy phải làm sao? Phải chuyển biến, đem tình chuyển biến thành trí. Đây chính là chuyển phàm thành Thánh, chuyển mê thành ngộ. Tướng của tình là mê, tướng của trí là giác ngộ. Cho nên trong Kinh Phật dạy chúng ta chuyển biến. Hiện tại chúng ta tại vì sao không thể chuyển đổi? Không thể chuyển đổi là có hai nguyên nhân. Thứ nhất là không rõ ràng đạo lý, lý chưa làm thấu triệt, cho nên chấp trước kiên cố không chịu chuyển. Thứ hai

là tập khí quá sâu, vô lượng kiếp đến nay chúng ta chỉ sống ở trong tình chấp, hiện tại vừa muốn đem nó chuyển đổi lại, dường như có chút không nhẫn tâm làm, không nở bỏ.

Cho nên chư Phật Bồ Tát chỗ này mới hiển thị ra đại từ đại bi, không ngừng lặp lại dạy bảo chúng ta, mỗi giờ mỗi phút đều nhắc nhở chúng ta. Phương pháp Phật đã dùng là Kinh giáo, chân thật gọi là: “*Một đời dạy người là dùng miệng, trăm đời dạy người là phải dùng sách*”, sách có thể lưu truyền mãi mãi, sẽ không mất đi. Ngày nay nếu người không xem trọng sách vở, không chịu đọc sách thì đặc biệt sai lầm. Hiện tại tuy là chúng ta có khoa học kỹ thuật cao, không cần dùng những sách vở này, nói những văn tự này đều có thể cho vào vi tính, các bạn có thể từ trong màn hình vi tính mà xem. Thế nhưng tôi lại nghe có rất nhiều người nói với tôi, mỗi ngày mắt nhìn vào màn hình vi tính, thọ mạng của họ chỉ ít phải mất đi hai mươi năm. Trên màn hình là rất thuận tiện, nhưng nếu bạn thích nó thì bạn phải bỏ ra cái giá là hai mươi năm tuổi thọ. Cho nên, tôi không nhìn màn hình, ngay đến truyền hình tôi cũng không xem. Những thứ văn tự trong vi tính của các bạn, bạn in ra cho tôi xem, tôi sẽ không trực tiếp xem màn hình. Cho nên, nếu nó có sở trường thì nó chắc chắn cũng có khuyết điểm. Trên thế giới không có thập toàn thập mỹ, nếu nó có tác dụng chánh diện thì quyết định có tác dụng phụ. Chúng ta nhất định phải hiểu rõ, phải hiểu được, sau đó bạn mới có thể khéo dùng khoa học kỹ thuật, không bị khoa học kỹ thuật làm hại, không bị khoa học kỹ thuật làm mệt, bạn liền tự tại an lạc.

Cho nên, Phật dạy chúng ta, đối với cảnh giới bên ngoài phải thấu hiểu được rất rõ ràng, rất tường tận chân tướng của nó là gì. Bao gồm tất cả vật tướng là **tướng hợp nhất**, đây là Phật tổng thuyết. Trong tướng hợp nhất, chúng ta thể hội được điều gì? Vạn pháp bình đẳng, pháp pháp bình đẳng. Nếu bạn hiểu được đạo lý này thì vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đặc biệt là ý niệm được mất sẽ ít đi một nửa trở lên, cả người bạn liền thoải mái nhẹ nhàng. Vì sao vậy? Người ta lấy được Kim Cang tán bảo thạch, quý đến như vậy, ngay trong mắt của ta là gì? Kim Cang tán bảo thạch và cát đất trên đại địa hoàn toàn bình đẳng, giá trị là bình đẳng. Nếu bạn nói cái đó giá trị cao thì bạn đã bị nó lừa. Kỳ thật giá trị là bình đẳng, bao gồm tất cả các pháp đều là bình đẳng. Bất cứ vật chất mà bạn nói là quý trọng, quý trọng là gì? Là vọng tưởng của bạn đem nó tạo thành quý trọng, là giả chứ không phải là thật. Phật lại nói với chúng ta: “*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng*”, quyết không phải chân thật. Trên “*Kinh Kim Cang*” lại nói: “*Tất cả hữu vi pháp, như mộng huyễn bào bọt*”, thật đang tồn tại cũng là giả. Bạn nói cái

hiện tượng này tồn tại, thì bạn hoàn toàn thấy sai rồi. Hiện tại khoa học gia hiểu được sát na sanh diệt, làm gì có tồn tại chứ? Nếu bạn không tin tưởng, hiện tại các bạn đến bên đây du lịch, tôi thấy các bạn mỗi người đều mang theo máy chụp hình, bạn có thể hội được đến sự tồn tại là gì không? Khi bạn canh chuẩn rồi ấn nút, ống kính mở ra, khi bạn ấn lần thứ hai, chắc chắn không phải là lần thứ nhất, lần thứ nhất đã không còn nữa, nó không có tồn tại. Tồn tại là một khái niệm trừu tượng, không phải sự thật. Bao gồm tất cả chư pháp đều không tồn tại, nếu bạn muốn được nó, chẳng phải bạn khởi vọng tưởng sao, chẳng phải bạn làm phiền chính mình sao? Cho nên, chân thật hiểu rõ rồi, tất cả các pháp vô đặc cũng vô thất, không có được mất.

Tất cả các pháp rốt cuộc là sự việc ra sao? Phật nói rất hay, đó là do “*duyên*”, duyên tụ duyên tán. Tụ tán đều là sát na. Một sát na là ức vạn phần của một giây. Trên Kinh Phật nói với chúng ta, một khảy móng tay có sáu mươi sát na, một sát na có chín trăm lần sanh diệt, vậy làm gì có tồn tại? Cho nên nói “*như lộ cũng như chớp*”. Lộ là gì vậy? Lộ là nước sương sớm, lộ là thí dụ tương tiếp nối. Ngày nay chúng ta xem thấy dường như là có một sự việc như vậy, là từng sát na từng sát na nối nhau, không phải là thật. “*Như chớp*” là nói chân tướng sự thật. “*Như lộ*” là nói huyễn tướng, huyễn tướng tiếp nối, không tồn tại. Nếu bạn hiểu rõ chân tướng sự thật của vũ trụ nhân sinh, tâm khai ý giải, bạn sẽ được đại tự tại. Thế xuất thế gian tất cả pháp quyết sẽ không có tâm mong cầu, bạn chắc chắn sẽ không có tâm được mất. Sau đó sanh khởi tâm đại bi, bạn xem thấy tất cả chúng sanh đều mê rồi, không biết được chân tướng sự thật. Những người giác ngộ này đến giúp những người mê này khai ngộ, giúp họ hiểu rõ chân tướng sự thật, giúp họ trải qua đời sống bình thường.

Đời sống bình thường thì gọi là Phật hạnh. Đời sống của phàm phu thì không bình thường, cho nên ngay đời này trải qua rất là khổ cực. Chư Phật Bồ Tát trải qua được rất tự tại, rất an vui, các Ngài không có được mất, toàn tâm toàn lực giúp đỡ tất cả chúng sanh cũng đều là duyên. Nếu có duyên thì làm nhiều một chút, duyên không đầy đủ làm ít một chút, còn không có duyên thì không làm. Bạn nói xem, tự tại dường nào! Chúng ta học Phật hiểu rõ từ ngay chỗ này, tuy là hiểu được không đủ viên mãn, hiểu được một chút thì làm một chút, liền được một chút an vui. Cho nên tôi làm việc, hiện tại cư sĩ Lý Mộc Nguyên làm việc, các bạn mọi người đều biết, xem thấy Cư Sĩ Lâm, Tịnh Tông Học Hội của chúng ta ngày nay rất náo nhiệt, đó là duyên thù thắng. Nếu chúng ta có duyên thì sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ xã hội, giúp đỡ đại chúng. Bạn giúp đỡ ở chỗ này là giúp đỡ

cả thế giới, vì sao vậy? Tin tức ở nơi đây truyền đi khắp thế giới. Tuy là bạn giúp đỡ hiện tại, thế nhưng cũng là giúp đến vị lai, bởi vì bạn làm một tấm gương tốt cho chúng sanh vị lai. **Nếu có duyên thì làm nhiều, không có duyên thì không làm, một chút miễn cưỡng cũng không có. Tuy là chúng ta có cái tâm như vậy nhưng là tâm thanh tịnh, có cái nguyện như vậy nhưng là nguyện thanh tịnh.** Vì sao gọi là nguyện thanh tịnh? Nguyện vì chúng sanh, không nguyện vì chính mình. Nếu như xen tạp một chút vì chính mình thì nguyện của bạn không thanh tịnh, tâm của bạn cũng không thanh tịnh. Tâm nguyện thanh tịnh cùng cảm ứng tương thông với chư Phật Bồ Tát, đây chính là mọi người thường nói oai thần Phật Bồ Tát gia trì. Đạo lý chính là như vậy, cảm ứng rất không thể nghĩ bàn.

Chúng ta xem thấy hoan hỷ, không phải vì chính mình hoan hỷ, không phải nói ở đây làm được nhiều sự việc như vậy, náo nhiệt như vậy là hoan hỷ, không phải vậy! Vì chúng sanh có phước mà hoan hỷ, vì chúng sanh lìa khổ được vui mà hoan hỷ, đều không vì chính mình. Duyên chín muồi rồi, chúng ta phải hướng về phía trước thúc đẩy thêm một bước.

Vừa rồi tôi ở lầu hai, Lý hội trưởng nói với tôi như vậy, tôi liền nói với ông, hiện tại công tác chủ yếu của chúng ta là phải thúc đẩy giáo dục tôn giáo, hy vọng mỗi một tôn giáo đều phải giảng đạo, đều phải giảng Kinh, không chỉ là hình thức tôn giáo. Tôn giáo nếu như có những nghi thức nghi qui này, bên trong không có giáo học thì đều biến thành mê tín. Nhất định phải giúp tất cả tôn giáo, đến thúc đẩy giáo học. Giảng đường này của chúng ta bắt đầu từ tháng sáu mở rộng, buổi tối mỗi ngày, chủ nhật mỗi tuần, mời truyền giáo sư của chín tôn giáo lớn của Singapore đến nơi đây giảng Kinh, giảng đạo của họ. Hoan nghênh đồng tu đến nghe, người càng nhiều càng tốt. Hiện tại những thầy truyền giáo của họ đều đã chuẩn bị, chúng ta nghe họ giảng, họ cũng nghe chúng ta, chúng ta giao lưu lẫn nhau, bổ túc lẫn nhau, giúp cho xã hội an định, thế giới hòa bình, thì thế gian này vĩnh viễn sẽ không còn có chiến tranh chủng tộc, chiến tranh tôn giáo, hy vọng đem hai loại bất thiện này vĩnh viễn đoạn tuyệt trên địa cầu này. Đây là trực tiếp, ảnh hưởng gián tiếp sẽ rất là to lớn, vì vậy chúng ta phải làm. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên còn có ý mong muốn, vào nửa năm cuối của năm nay có thể đem loại hoạt động chín tôn giáo này của chúng ta mở rộng đến khu vực châu Á, đến mười quốc gia này. Chúng ta về sau e rằng thăm viếng tôn giáo nước ngoài sẽ rất bận rộn. Chín tôn giáo chúng ta liên hiệp lại, thăm viếng chủng tộc tôn giáo của mỗi quốc gia, chúng ta đến thúc đẩy hòa bình. Đây là gì vậy? Đây là thực tiễn Phật pháp Đại Thừa. Mục tiêu cuối cùng của chúng ta là phải thúc đẩy đến toàn thế

giới, hy vọng tín đồ của toàn thế giới đều giác ngộ, đều có thể phá mê khai ngộ, đoạn ác tu thiện, sau cùng đều có thể chuyển phàm thành Thánh. Chúng ta giúp đỡ chính mình, nhất định cũng phải giúp đỡ người khác, đây gọi là Phật hạnh.

Phạm vi của Phật hạnh quá rộng lớn, không phải giới hạn ở Phật giáo. Các bạn xem ở trên “Kinh Hoa Nghiêm”, hết thấy cõi nước khác nhau, trên Kinh gọi là quốc độ, không phải địa cầu, không phải nói quốc gia hiện tại này của chúng ta. Kinh vẫn nói được rất lớn, phạm vi của một vị Phật giáo hóa, đó gọi là một quốc độ. Trên Kinh nói “*tam thiên đại thiên thế giới*”, tam thiên đại thiên rốt cuộc là bao lớn? Theo cách nói của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ, đó là một đại thiên thế giới, hiện tại gọi là hệ ngân hà. Mười vạn ức hệ ngân hà là một cõi nước, là khu vực giáo hóa của một vị Phật. Quốc độ chỗ này nói đều là chỉ phạm vi lớn đến như vậy. Ở hư không pháp giới, quốc độ Phật như vậy là vô lượng vô biên, phạm vi đều lớn như vậy, nên chúng sanh cư ngụ trong đó rất là phức tạp. Chỗ này gọi là sinh vật của những tầng không gian duy thứ khác, con người chúng ta cũng bao gồm trong đó, nhà Phật thường gọi là mười pháp giới. Mười pháp giới chính là những tầng không gian khác nhau. Phật là phổ độ, quyết không có phân biệt quốc độ khác nhau, tộc loại khác nhau, văn hoá khác nhau, tư tưởng khác nhau, tôn giáo tín ngưỡng khác nhau. Phật là bình đẳng mà dạy bảo, chắc chắn không có khác biệt. Phật bình đẳng tôn kính, bình đẳng yêu thương, bình đẳng giúp đỡ.

Bồ Tát Phổ Hiền nói “*quảng tu cúng dường*” là bình đẳng cúng dường. Phật là dạy chúng ta như vậy, chúng ta phải nên làm theo thì mới là học trò tốt của Phật. Cho nên có rất nhiều người, thực tế mà nói là đọc Kinh quá ít, hoặc giả họ có đọc, nhưng họ không thể nào hiểu được, thế là phê bình chúng ta đem tiền tài đi cúng dường các tôn giáo khác, họ không thể chấp nhận, chỉ trách nghiêm khắc đối với chúng ta. Chúng ta nghe rồi mỉm cười. Vì sao vậy? Phật dạy chúng ta làm, chúng ta không làm sai, nhưng họ không thể chấp nhận là do họ không lý giải được ý của Phật, mà đương nhiên lý giải được ý của Phật là điều không dễ dàng, như kệ khai Kinh đã nói: “*Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa*”. Ngay trong mắt của Phật Bồ Tát, hư không pháp giới tất cả chúng sanh là một thể. Các bạn thường nghe nói: “*Ba đời tất cả Phật cùng đồng một pháp thân*”, ý nghĩa là gì vậy? Hư không pháp giới cùng chính mình là một thể. Cho nên, tất cả chúng sanh chính là chính mình, thương yêu tất cả chúng sanh là thương yêu chính mình, cung kính tất cả chúng sanh là cung kính chính mình, là tự tôn, cúng dường tất cả chúng sanh là cúng dường chính mình. Đạo lý này, chân tướng sự thật này người biết được thì không nhiều, nhưng chư Phật Bồ Tát biết được, Pháp Thân Đại Sĩ

biết được. Cho nên chúng ta xem thấy trên các Kinh luận Đại Thừa, các Ngài đích thực là làm như vậy. Chúng ta ngày nay theo sau Phật Bồ Tát, làm theo chư Phật Bồ Tát thì làm gì sai? Đây gọi là chân thật học Phật.

Phật dạy bảo chúng ta, các bạn phải tỉ mỉ mà nghĩ tưởng, Phật dạy chúng ta điều gì? Nếu tôi nói ra, các bạn đều biết được, mỗi mỗi đều sẽ nói: “*Phật dạy chúng ta đoạn phiền não, chúng Bồ Đề*”. Mỗi người đều biết nói, thế nhưng ở ngay trong cuộc sống thường ngày, bạn vẫn cứ là không đoạn được phiền não, trong miệng nói đoạn phiền não, nhưng trên thực tế thì bạn lại không chịu đoạn. Vì sao bạn không chịu đoạn? Bạn thấy Thập Tự Giá Giê-Su của Cơ Đốc giáo, bạn có chịu quỳ xuống lạy ba lạy hay không? Không chịu, vì cho đó là ngoại đạo. Bạn xem, bạn không chịu đoạn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn. Nếu ta là người chịu đoạn, khi ta xem thấy thì ta cũng cung cung kính kính lạy ba lạy. Mọi người xem thấy rất kỳ lạ, nhưng có gì kỳ lạ đâu, vì đó chính là Phật, đó là tự tánh. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” chẳng phải đã nói rõ ràng hay sao? Hư không pháp giới tất cả chúng sanh là “*duy tâm sở hiện, duy thức sở biến*”. Tâm là Phật, thức chính là Bồ Tát. Đã là Phật Bồ Tát biến ra thì đó cũng chính là Phật Bồ Tát. Không thể nói Phật Bồ Tát biến thành ra như thế này, bạn mới thừa nhận là Phật Bồ Tát; Ngài biến nhiều ra một hình thức khác thì bạn lại không thừa nhận, làm gì có đạo lý này? Đó chẳng phải là người ngu si hay sao? Tôi mặc lên người y phục này, bạn gọi tôi là Pháp sư Tịnh Không, nếu tôi mặc lên bộ com-lê, thì không phải hay sao? Làm gì có loại đạo lý này? Chư Phật Bồ Tát thiên biến vạn hóa, chúng ta nhất định phải hiểu đạo lý này. Đây chính là bảo bạn đoạn phiền não. Bạn cho rằng phiền não từ chỗ nào mà đoạn? Đây chính là đoạn phiền não. Đối với tất cả tôn giáo, bao gồm tất cả chủng tộc một mực đối đãi bình đẳng, phiền não của bạn liền không còn. Bạn ở trong đây khởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, phiền não của bạn liền sanh ra, không luận đối đãi với bất cứ người nào, không luận đối đãi với tôn giáo nào, xem thấy họ có nhu cầu, ta toàn tâm toàn lực giúp đỡ thì ta không còn phiền não. Nếu như chúng ta vẫn còn nghĩ “*họ là một tôn giáo khác, ta có nên giúp đỡ hay không, ta giúp đỡ họ thì có tội gì không?*”, bạn nói xem, có đáng lo hay không? Thành tâm thành ý giúp đỡ người thì làm gì có tội? Giúp đỡ người khác có tội là vì sao? Có ý đồ mà giúp thì có tội. Ta giúp đỡ họ, hy vọng được hồi báo gì đó thì ta có tội. Nếu ta giúp đỡ họ vô điều kiện, bất cứ ý niệm hồi báo gì đều không có, thì làm gì có tội?

Các bạn phải nên biết cái gì gọi là tội lỗi? Tội lỗi là từ trong tự tư tự lợi mà sanh ra. Khi bạn tu tất cả thiện mà bên trong xen tạp tự tư tự lợi, đây gọi là tạo

nghiệp. Nếu như không có một chút ý niệm tự tư tự lợi xen tạp, đây chính là nhà Phật gọi là thanh tịnh công đức. Thanh tịnh công đức, xin nói với các bạn là không gì có được, không gì có được là thấy đều có được. Cái bạn có được là gì vậy? Tận hư không, khắp pháp giới, cái bạn có được là trí tuệ đức tướng vốn đầy đủ trong tự tánh của bạn hiện tiền. Đại đạo lý này có mấy người hiểu.

Cho nên, Phật hạnh phải làm từ chỗ nào? Làm từ “Tịnh Nghiệp Tam Phước” trong “Kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật”, làm từ hiếu dưỡng cha mẹ. Hai chữ “*hiếu dưỡng*” này rất không dễ hiểu. Hiếu là gì? Có mấy người hiểu được hiếu? Cho nên, lão tổ tông của chúng ta nêu ra, chúng ta không thể không phủ phục năm vóc sát đất, đích thực là đầy đủ trí tuệ cao độ, nghệ thuật cao độ. Lão tổ tông tạo ra những văn tự này, văn tự là phù hiệu, phù hiệu của trí tuệ, để bạn xem thấy cái phù hiệu này, nghe được cái âm thanh này, bạn liền giác ngộ.

“*Hiếu*”, chữ phù hiệu này, bên trên là chữ lão, bên dưới là chữ tử, là ý gì vậy? Trên một đời cùng dưới một đời là một thể, đây gọi là hiếu. Cho nên người phương tây có đứt khoảng, đứt khoảng thì không có hiếu, họ đoạn đứt, trên một đời cùng sau một đời có cách khoảng. Trên một đời còn có trên một đời nữa, sau một đời còn có sau một đời nữa, quá khứ vô thi, vị lai vô cùng. Vô thi vô chung là một thể. Đây là bản ý của chữ hiếu, là từ trên thời gian mà nói. Nếu từ nơi không gian mà nói, là rộng khắp mười phương, nhà Phật có hai câu nói: “*Tận cùng ba cõi, rộng khắp mười phương*”, chữ hiếu - phù hiệu này chính là đại biểu cho cái ý này. Mười phương ba cõi là một thể, đây là ý nghĩa của chữ hiếu. Cho nên, hiếu dưỡng cha mẹ là tận hiếu. Ai mới có thể làm được viên mãn? Phật mới được viên mãn. Bồ Tát Đẳng Giác vẫn còn một phẩm sanh tướng vô minh chưa phá, hiếu đạo của họ vẫn còn kém khuyết một phần.

Phật dạy cho chúng ta điều gì? **Phật dạy cho chúng ta hiếu kính mà thôi, cả thấy Phật giáo chính là dạy chúng ta hiếu thân tôn sư.** Sinh mạng của chúng ta có được là nhờ ở cha mẹ, huệ mạng của chúng ta có được là nhờ ở lão sư. Không có cha mẹ và lão sư thì chúng ta không hiểu được đạo lý đối với vũ trụ nhân sanh. Nếu không hiểu rõ những đạo lý này, người và những loại động vật khác có gì khác nhau đâu? Con người sở dĩ khác với loại cầm thú chính là họ rõ lý, họ có tiếp nhận qua giáo dục, cho nên họ có sư đạo. Thị hiện của chư Phật Bồ Tát đều là dùng thân phận của lão sư xuất hiện ở thế gian, dạy bảo chúng ta trải qua đời sống trí tuệ, trải qua đời sống giác ngộ. Đây là Phật hạnh.

Phật là ý nghĩa của giác ngộ, ý nghĩa của trí tuệ. Phàm phu không hiểu được Phật hạnh, trải qua là phiền não, đời sống của họ rất khổ. Cái rất khổ này không phải là cái khổ thiếu vật chất, đời sống vật chất không thiếu kém, như hào môn quý tộc ở thế gian này, thậm chí thiên vương trên trời, trong Phật Kinh thường nói phước báo lớn nhất là Đại Phạm Thiên Vương, Ma Hê Thủ La Thiên Vương, họ không có tu phạm hạnh, nên họ vẫn là rất khổ. Bàn cùng có cái khổ của bàn cùng, giàu sang có cái khổ của giàu sang, bàn tiện có cái khổ của bàn tiện, quý nhân họ cũng có cái khổ, thấy đều là có khổ.

Con người có ai là không khổ? Người giác ngộ không khổ, người tường tận không khổ. Phàm hễ không tường tận đối với chân tướng của vũ trụ nhân sanh thì không thể nào không khổ. Khổ từ do đâu mà ra? Do mê mà ra. Cho nên nhà Phật nói lìa khổ được vui, đây là quả; nhân là phá mê khai ngộ. Nếu bạn giác ngộ thì bạn liền an vui, mê rồi thì có khổ.

Giáo học của cả thầy Phật pháp đều là phá mê khai ngộ mà thôi. Cương yếu của cả thầy Phật pháp chính là hiếu thân tôn sư mà thôi. Cho nên người hiểu được hiếu thân, người hiện đại đối với hiếu dưỡng cha mẹ chỉ hiểu được hiếu dưỡng thân của cha mẹ, chăm sóc đời sống vật chất cho họ rất chu đáo, đây có thể xem là tận hiếu hay sao? Không phải! Bạn phải hiểu được dưỡng cái tâm của cha mẹ, để cha mẹ không có lo lắng, để cha mẹ thường sanh tâm hoan hỉ, vậy mới có thể tận một chút hiếu đạo. Cho nên, người làm con mà đi học, làm bài khóa không tốt, để cho cha mẹ lo lắng thì là bất hiếu. Không nghe lời dạy của thầy thì cha mẹ buồn lo, đó cũng là bất hiếu. Cùng ở chung với các bạn học mà bất hòa, cha mẹ lại lo lắng, vậy là bất hiếu. Anh em bất hòa, chị em bạn dẫu bất hòa đều làm cho cha mẹ lo lắng, đây đều là bất hiếu. Bạn liền biết được phạm vi của hiếu dưỡng rộng lớn đến cỡ nào. Bạn bước vào xã hội, làm việc ở trong xã hội, bạn là một công nhân nhưng không tôn kính ông chủ, không phục tùng ông chủ, đây là bất hiếu. Bạn cùng với đồng sự không thể nào hợp tác giúp đỡ lẫn nhau, không chân thành hợp tác, giúp đỡ lẫn nhau thì cũng là bất hiếu. Phạm vi của hiếu quá rộng quá lớn, không có bờ mé. Đây là gì vậy? Chính là dưỡng cái tâm của cha mẹ. Càng quan trọng hơn nữa, đó là dưỡng cái chí của cha mẹ, cũng chính là kỳ vọng của cha mẹ đối với bạn. Ngạn ngữ chúng ta thường nói: “*Mong con trai thành rồng, mong con gái thành phụng*”. Nếu bạn không làm được rồng phụng thì bạn bất hiếu. Rồng phụng là thí dụ, chính là nói đức hạnh của bạn, trí tuệ của bạn. Bạn công hiến đối với xã hội chúng sanh, phải làm đến được tròn đầy viên mãn thì cha mẹ bạn mới hoan hỉ vui vẻ. Bạn dưỡng cái chí của cha mẹ, “*chí*” đạt đến

đỉnh điểm chính là bạn làm được Phật, vậy thì cha mẹ liền vui mừng, chữ hiếu bạn mới làm đến được viên mãn.

Khi vừa nghe nói làm Phật, các bạn lại sanh ra một quan niệm sai lầm: “*Vậy đại khái phải xuất gia hay sao?*”. Quan niệm này là sai lầm. Ý nghĩa của “*làm Phật*” là gì? Chính là trí tuệ viên mãn, đức năng viên mãn, trong tất cả các pháp đều làm đến được viên mãn thì người này liền được gọi là Phật. Không thể nói xuất gia thì mới có thể làm Phật, vậy thì bạn lại sai rồi! Tại gia cũng đều có thể thành Phật. Bạn phải đem cái chữ này làm cho rõ ràng, phải nhận biết tường tận. Xuất gia là một loại trong hạnh Phật. Cũng giống như cả thầy sinh hoạt trong xã hội, bạn ở trong xã hội chọn lấy một nghề nghiệp, khi đi học bạn chọn lấy một khoa hệ. Nghề nghiệp này là nghề nghiệp giáo dục của Phật Đà, là khoa hệ giáo học của Phật Đà, bạn chọn lấy nghề này. Từ nơi nghề nghiệp này, nếu như nói Phật và Bồ Tát thì người người đều là Phật, người người đều là Bồ Tát, bất luận nam nữ già trẻ, các ngành các nghề, chỉ cần bạn giác ngộ. Tâm hạnh của Phật Bồ Tát không giống như người thế gian. Người thế gian làm bất cứ việc gì đều là vì chính mình, đây gọi là phàm phu, người thế gian. Phật Bồ Tát làm bất cứ việc gì đều là vì chúng sanh, vì lợi ích xã hội, chắc chắn không vì lợi ích của chính mình, các Ngài chính là Phật, chính là Bồ Tát.

Lần trước tôi ở Kiết Long Ba, sau khi pháp hội hoàn mãn, Đan Tư Lý, Lý Kim Hữu tiễn đưa tôi, tôi đã nói với họ hơn một giờ đồng hồ, dạy họ kinh doanh khách sạn. Họ ở nơi đó mở một khách sạn lớn, là khách sạn sáu sao. Nếu dùng Phật hạnh để khai mở khách sạn thì ông chủ chính là Phật Đà, hết thầy nhân viên đều là Bồ Tát. Khách sạn vì tất cả chúng sanh phục vụ, không vì chính mình kiếm tiền. Vì chúng sanh phục vụ thì bạn chính là Phật hạnh, bạn chính là thương nhân Phật, thương nhân Bồ Tát. Phàm là người đến khách sạn để ở đều là chúng sanh để bạn độ. Phật không độ người vô duyên. Họ đến ở nơi khách sạn của bạn thì có duyên với bạn, bạn liền độ họ. Phật pháp là linh hoạt, không phải khô cứng.

Tôi ở Hoa Kỳ đã từng dạy cho người chủ gia đình, chủ gia đình là Phật Bồ Tát. Có rất nhiều người chủ gia đình đến kêu khổ với tôi: “*Mỗi ngày cứ làm những việc như vậy, làm cả đời cũng không thể nghỉ ngơi*”, oán thán kêu khổ, khổ không nói ra lời. Khi vừa chuyển đổi ý niệm thì là bạn đang hành Bồ Tát đạo, chúng sanh trong gia đình đều là đối tượng để bạn độ họ, hàng xóm bạn bè thân thích của bạn đều là đối tượng của bạn độ hóa, thì bạn liền rất an vui. Mỗi ngày đang hành Bồ Tát đạo, mỗi ngày đang tu Lục Độ, mỗi ngày đang tu Tứ Nhiếp Pháp, bạn sẽ an vui không gì bằng. Ý niệm vừa chuyển thì phàm phu liền biến thành

Phật rồi. Cho nên, ta biết được bất cứ một cương vị công tác nào đều là Phật hạnh, đều là Bồ Tát hạnh, phải xem ý niệm của bạn có thể chuyển đổi được hay không. Bạn không nhất định phải xuất gia. Bạn xuất gia, nếu bạn không hiểu rõ những đại đạo lý này, ngày ngày hưởng thụ sự cúng dường của người khác, tội lỗi này thì rất nặng. Người xưa đã nói: “*Đời này không liễu đạo, mang lông đội sừng để trả*”. Thí chủ cúng dường đều có ghi nợ, đã ghi vào sổ nợ, nếu bạn không thể thành tựu, không thể liễu đạo thì tương lai phải trả cái nợ này. Cho nên, cái thọ dụng ngay trong đời này, người ta cúng dường, bạn không dễ dàng tiếp nhận, phải nên biết cái đưa đến thầy đều ghi nợ trên thân chúng ta, không thể không trả. Hiện tại hưởng thụ thì rất ưa thích, đến khi trả nợ thì rất khổ cực. Nếu không muốn trả nợ thì bạn cần phải đạt đến kỳ vọng của thí chủ đối với bạn. Họ hy vọng bạn chứng đạo, chứng quả, hy vọng bạn thành Phật, nếu quả nhiên bạn làm được rồi thì sự cúng dường của họ chính là phước báo. Họ có quan hệ với chúng ta, chúng ta thành Phật rồi thì họ có quan hệ với Phật, tương lai nhờ vào phước của Phật, họ cũng sẽ có thành tựu. Phật là người tri ân báo ân, quyết không cô phụ người ngày trước đã từng cúng dường Ngài, chắc chắn Ngài sẽ chăm sóc đến họ. Đời kiếp kiếp không luận họ ở trong một cõi nào, Phật Bồ Tát đều xem thấy, đều có thể tiếp xúc đến được, âm thầm mà bảo hộ họ. Khi cơ duyên chín muồi, nhất định dùng ứng hóa thân đến để giúp họ, thành tựu họ. Những đạo lý chân tướng sự thật này, chúng ta đều phải hiểu.

Ở trong bốn Kinh chúng ta nói đến Phật hạnh, chính là phương pháp lý luận cảnh giới mà trong bộ Kinh này đã nói. Chúng ta mỗi ngày đọc tụng, mỗi ngày ở nơi đây nghiên cứu thảo luận, còn phải chăm chỉ nỗ lực thực tiễn. Nếu như không thực tiễn thì bạn sẽ không có tiến bộ. Vì sao vậy? Vì giải hành phải tương ưng, tương bổ, tương thành; hành giúp cho giải, giải giúp cho hành. Giải rồi mà không hành, giải của bạn chỉ giải đến chỗ này mà thôi, không thể vào sâu hơn. Nhất định phải có công phu của hành, giúp cho bạn càng lý giải càng sâu hơn. Nghĩa lý cảnh giới trong Kinh đều không có chỗ dừng, mỗi câu mỗi chữ giảng mấy năm, giảng mấy mươi năm cũng giảng không hết, đây là thực tế rõ ràng. Ở trong Kinh văn này bạn có thể xem thấy được bao nhiêu, có thể giảng được bao nhiêu, hoàn toàn phải dựa vào công phu tu hành của chính mình. Hay nói cách khác, phải đem lý luận biến thành tư tưởng kiến giải của chính mình, đem những phương pháp trong đây biến thành hành vi đời sống của chính chúng ta, vậy mới có thể được thọ dụng chân thật. Phật Bồ Tát chính là tiêu chuẩn của chúng ta, là mô phạm của chúng ta.

Chỗ này nói A Di Đà Phật ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc, Phật quang của Ngài, bảo hương của Ngài là biến mãn hư không pháp giới. Chúng ta thấy ánh sáng, ngửi mùi hương đều có thể giác ngộ, đều có thể hồi đầu, đều có thể làm theo Phật hạnh. Do đây có thể biết, trong hương quang đều có trí tuệ vô tận, bi nguyện vô tận, vô tận phương tiện khéo léo, đây gọi là không thể nghĩ bàn. Quang là sống, hương cũng là sống, nó có thể cảm động lòng người. Đây không phải là hương thông thường, trong hương quang có A Di Đà Phật, có tinh thần của chư Phật Như Lai ở trong đó. Tôi nói lời nói này thì mọi người tương đối dễ hiểu một chút, ở trong Phật pháp gọi là lưu lộ của tánh đức. Chúng ta chính mình có tự tánh. Tánh đức của Phật xúc động tự tánh của chúng ta, giúp chúng ta phá mê khai ngộ. Đây là phương tiện khéo léo đến cùng tột, không chỉ là dùng ngôn ngữ giáo hóa chúng ta, đến khi cùng tột thì dùng hương quang.

Vậy thì thử hỏi, chúng ta hiện tiền có cách gì dùng hương quang hay không? Có! Hiện tại cũng đã phổ biến, đang ứng dụng. Rõ ràng nhất là khi chúng ta tạo tượng Phật, bạn mắt có thể thấy được họ, đây là quang. Khi trong tâm của bạn có thể nhận biết, có thể cảm động, đây chính là hương. Tôi xem thấy tôn tượng này, tôn tượng này là tượng Địa Tạng Vương Bồ Tát, bạn biết được là Bồ Tát Địa Tạng, đây là quang. Bạn có thể thể hội được tâm địa hàm chứa vô tận bảo tạng, bảo tạng này cần phải hiểu kính tôn sư để khai phát, đây chính là hương. Hương quang của Thích Ca Mâu Ni Phật, các bạn nơi nơi đều thấy được, chỉ là bạn thấy mà không thấy, ngửi mà không ngửi, vậy thì không còn cách nào. Không thấy không nghe vẫn là do phiền não tập khí của chúng ta chướng ngại tự tánh, tâm của bạn không đủ thanh tịnh, tâm của bạn không đủ chân thành. Nếu quả nhiên tâm địa thanh tịnh chân thành, bạn mới biết được hư không pháp giới, những thứ đó đều là biểu pháp; Bạn mới biết được hương quang của chư Phật biến khắp thế gian, tất cả người, tất cả việc, tất cả vật, một ngày từ sớm đến tối đều tiếp xúc, Tông môn gọi là “*đầu đầu thị đạo, tả hữu phùng nguyên*”. Chỉ có thể trách chúng ta chính mình hiện tại ngây dại không biết, không còn cách nào. Không phải Phật không từ bi, mà do chúng ta chính mình nghiệp chướng quá nặng, chỉ có thể nói như vậy.

Tôi giảng đoạn này cũng chỉ nói đến đây mà thôi, không phải nói nhiều nữa. Hôm nay thời gian đến rồi.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ